

מסכת יבמות

פרק ב

א. **כַּיִצְאָת אֶחָיו שֶׁלֹּא הִיה בַּעוֹלָם.** שני אחיהם, ומית אחד מהם, נולד לו אח, ואחר כה ייבם השני את אחותו, ומית, הראשונה יוצאה משום צרפתה. עשה בה מאמר ומית, הראשונה חולצת ולא מתייבמת:

ב. **שֶׁנַּי אֲחֵים וּמַת אֶחָד מֵקָו,** וייבם השני את אחותו, ואחר כה נולד לו אח, ומית, הראשונה יוצאה משום אחותו שלא היה בעוולמו, והראשונה משום צרפתה. עשה בה מאמר, ומית, הראשונה חולצת ולא מתייבמת. רבבי שמעון אומר, מיבם לאייזו מקו שירצה, או חולין לאייזו מקו שירצה:

ג. **כָּל אָמָרוּ בַּיְבָמָה.** כל שהיא אסורה ערוה, לא חולצת ולא מתייבמת. אסורה אסורה מצונה, ואסורה קדשה, חולצת ולא מתייבמת. אחותה שהיא יבמלה, חולצת או מתייבמת:

ד. אָסֹור מֵאֹה, שְׁנִיּוֹת מִדְבָּרִי סֻפֶּרִים. אָסֹור קָדוֹשָׁה, אַלְמָנָה לְכָהּ גָּדוֹל, גָּרוֹשָׁה וְחַלוֹצָה לְכָהּ הַדִּוּט, מִמְּזֹרֶת וְגַתִּינָה לִיְשָׂרָאֵל, וּבַת יִשְׂרָאֵל לְנַתִּין וּמִמְּזָרָן:

ה. מֵי שִׁישׁ לוֹ אָח מִכֶּל מִקּוּם, זֹקֶק אֶת אַשְׁתָּאָחִיו לִיבּוּם, וְאָחִיו לְכָל דָּבָר, חַווֵּז מִמֵּי שִׁישׁ לוֹ מִן הַשְּׁפָחָה וּמִן הַגְּבָרִית. מֵי שִׁישׁ לוֹ בָּנוּ מִכֶּל מִקּוּם, פּוֹטֵר אַשְׁתָּאָחִיו מִן הַיּוּבּוּם, וְחַיֵּב עַל מִכְתּוֹ וְעַל קָלְלָתוֹ, וּבָנוּ הוּא לְכָל דָּבָר, חַווֵּז מִמֵּי שִׁישׁ לוֹ מִן הַשְּׁפָחָה וּמִן הַגְּבָרִית:

ו. מֵי שְׁקָדֵשׁ אֶחָת מִשְׁתֵּמי אֲחִיות וְאַינוּ יוֹדֵע אִיזוּ מִקְדָּשׁ, נוֹתֵן גַּט לְזֹז וְגַט לְזֹז. מַת, וְלוֹ אָח אָח, חַוְּלֵץ לְשִׁפְתִּיכָּן. הַיּוּ לוֹ שְׁנִים, אָחָד חַוְּלֵץ וְאָחָד מִיּוּבָם. קָדְמוּ וְכָנָסוּ, אֵין מֹצִיאָין מִידָּם:

ז. שְׁנִים שְׁקָדֵשׁוּ שְׁתֵּמי אֲחִיות, זֹה אַינוּ יוֹדֵע אִיזוּ קָדָשׁ, וְזֹה אַינוּ יוֹדֵע אִיזוּ קָדָשׁ, זֹה נוֹתֵן שְׁנִי גַּטּוּן, וְזֹה נוֹתֵן שְׁנִי גַּטּוּן. מַתּוּ, לְזֹה אָח, וּלְזֹה אָח, זֹה חַוְּלֵץ לְשִׁפְתִּיכָּן, וְזֹה חַוְּלֵץ לְשִׁפְתִּיכָּן. לְזֹה אָח וּלְזֹה שְׁנִים, הַיחִיד חַוְּלֵץ לְשִׁפְתִּיכָּן, וְהַשְּׁנִים, אָחָד חַוְּלֵץ וְאָחָד מִיּוּבָם, קָדְמוּ וְכָנָסוּ, אֵין מֹצִיאָין מִידָּם. לְזֹה שְׁנִים וּלְזֹה שְׁנִים, אָחִיו שֶׁל זֹה חַוְּלֵץ לְאֶחָת, וְאָחִיו שֶׁל זֹה חַוְּלֵץ לְאֶחָת, אָחִיו שֶׁל זֹה מִיּוּבָם חַלוֹצָתוֹ שֶׁל זֹה, וְאָחִיו שֶׁל זֹה מִיּוּבָם חַלוֹצָתוֹ שֶׁל זֹה. קָדְמוּ שְׁנִים וְחַלְצָו, לֹא יִבְמֹא הַשְּׁנִים, אֶלָּא אָחָד חַוְּלֵץ וְאָחָד מִיּוּבָם. קָדְמוּ וְכָנָסוּ, אֵין מֹצִיאָין מִידָּם:

ה. מצונה בגדוֹל ליבם. ואם קדם הקטן, זהה. הגטוּן על השפה
וינשפהחרה, או על הנטלית ונתגירה, הרי זה לא יכנס. ואם כנס
אין מוציאין מידו. הגטוּן על אשת איש, והוציאוּה מפתח ידו, אף
על פי שכנס, יוצא:

ט. הימביא גט ממدينة חיים, ואמר בפנֵי נכפֵב ובעפֵנֵי נחפֵם, לא
ישא את אשתו. מות, הרגתו, הרגנוּהו, לא ישא את אשתו. רבינו
יהוּה אומר, הרגתו, לא תנשא אשתו. הרגנוּהו, תנשא אשתו:

י. החכם שאסר את האשה בוגדר על בעלה, הרי זה לא ישאנה.
מאנָה, או שחלצה בפנֵיו, ישאנה, מפני שהיא בית דין. וכןו שחייב
להם נשים, ומהתו, מתרות לנשא להם. וכןו שנשאו לאחרים
ונתגרשו או שנטאלמו, מתרות לנשא להן. וכןו מתרות לבנייהם
או לאחיהם: